

Arrest

nr. 142 233 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 29 april 2013 tot afgifte van drie bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2009 dient de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in, voor zichzelf en haar twee kinderen. Op 30 augustus 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 22 juni 2010 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormelde aanvraag wordt op 10 september 2010 ontvankelijk verklaard. Op 23 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 9 februari 2012 dient de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 21 maart 2012 neemt de adjunct-commissaris de beslissing waarbij de tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Tegen voormelde beslissing dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 september 2012 met nummer 87 131 wordt de eerste verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij.

Op 19 april 2012 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

Op 11 mei 2012 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 2 juli 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 19 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekende partij.

Op 23 januari 2013 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers. Dit zijn de eerste, tweede en derde bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige zoon, wordt genomen, luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van G. W. [...], Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., A. [...] geboren te Jerevan op [...], nationaliteit: Armenië

+ kind: Z., A. [...] geboren te Darakert op 10.05.1998, nationaliteit: Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende staten: Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn, niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 31.08.2010, aan betrokkene betekend op 01.09.2010.”

De tweede bestreden beslissing die ten aanzien van de tweede verzoekende partij wordt genomen, luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van G. W. [...], Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Z., A. [...] geboren te Masis op [...], nationaliteit: Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied (en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 11.09.2012.”

De derde bestreden beslissing die ten aanzien van de derde verzoekende partij wordt genomen, luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van G. W. [...], Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Z., L. [...] geboren te Darakert op [...], nationaliteit. Armenië.

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied (en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 juni 2014 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Deze beslissingen worden de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht. De tweede verzoekende partij dient een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van voormelde beslissingen. Bij arrest van 1 juli 2014 met nummer 126 533 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De tweede verzoekende partij heeft nadat de vordering tot schorsing van de akte werd afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend. Daarom werd bij arrest van 22 september 2014 met nummer 129 830 afstand van het beroep vastgesteld.

Op 17 juni 2014 verklaart de tweede verzoekende partij zich voor de tweede keer vluchteling. Op 25 juni 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 juli 2014 met nummer 126 940 wordt het beroep tegen voormelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 19 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de tweede verzoekende partij. De tweede verzoekende partij dient een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van voormelde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris. Bij arrest van 4 augustus 2014 met nummer 127 856 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De tweede verzoekende partij heeft nadat de vordering tot schorsing van de akte werd afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend. Daarom werd bij arrest van 22 oktober 2014 met nummer 131 855 afstand van het beroep vastgesteld.

Op 31 juli 2014 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 7 augustus 2014 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 8 augustus 2014 vertrekt de tweede verzoekende partij onder escorte naar Armenië.

Op 12 augustus 2014 dienen eerste en derde verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag heeft ook betrekking op de minderjarige zoon van de eerste verzoekende partij. Op 19 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard wordt. Op 9 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt.

Op 19 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing waarbij de aanvraag van 12 augustus 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing heeft betrekking op de medische problematiek van de minderjarige zoon.

Op 9 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers.

Op 9 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.2. De Raad stelt vast dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid, waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM; cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Ook nog zal de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids-toestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, nr. 116.003, AV). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Verzoekers hebben er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een gebonden bevoegdheid was. (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654)
De exceptie wordt derhalve verworpen.

2.2. De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de tweede verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij op 8 augustus 2014 onder escorte naar Armenië vertrokken is. Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat de tweede verzoekende partij nog heeft bij huidig beroep, bevestigt de advocaat van verzoekende partijen het vertrek van de tweede verzoekende partij en erkent dat er geen belang meer voorhanden is in hoofde van deze verzoekende partij.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het werd ingediend door de tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het gegeven dat de middelen inhoudelijk op elkaar voortbouwen in het verzoekschrift worden ze samen besproken.

3.1.1. Verzoekers adstrueren hun middelen als volgt:

“Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaald dat iedere administratieve beslissing met redenen moet worden omkleed.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"ES/" het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In casu zijn echter de drie bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt gemotiveerd:

Wat betreft mevrouw A. M. [...]:

"[...]."

Wat betreft de heer A. Z. [...]:

"[...]."

Wat betreft L. Z. [...]:

"[...]."

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de Minister of zijn gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen, beslissingen tot verwijdering, geen rekening heeft gehouden met het gezin- en familieleven van verzoekers noch met de gezondheidstoestand van verzoekers, terwijl deze informatie ter kennis is verwerende partij aangezien verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend op 23.01.2013, aanvraag die nog steeds hangende is.

Op grond van dezelfde bepaling, heeft de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij arrest dd. 9 maart 2012 de vrijlating uitgesproken van een vreemdeling die van zijn vrijheid werd ontnomen, omdat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering bevatte betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene:

"Le dossier administratif soumis à la cour révèle, bien au contraire qu'il a toujours, lors des procédures de régularisation qu'il a introduites, renseigné à la Direction générale de l'Office des Etrangers son lieu effectif de résidence ou il avait d'ailleurs, selon le document de l'Office du 6 janvier 2010, officiellement fait élection de domicile) ;

C'est à cette adresse d'ailleurs qu'il fut arrêté administrativement, le 15 février 2012, par la police. Dans ces conditions, et compte tenu de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour de ressortissants de pays tiers en séjour illégal, lequel impose aux dits Etats de tenir dûment compte, lors de sa mise en œuvre, de l'état de santé du ressortissant concerné, la décision de privation de liberté accompagnant l'ordre de quitter le territoire pris le 16 février 2012 est irrégulière. »]

Om deze redenen schenden de bestreden beslissingen de motiveringsplicht en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

En:

"Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

"[...]."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt:

"[...]."

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulementbeginsel.

In het welbekende Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst, steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, strijdig is met artikel 3 EVRM.

Sinds het arrest D. tegen Verenigd Koninkrijk, is er bovendien geen twijfel omtrent het feit dat artikel 3 EVRM het zogenaamde "medisch contentieux" bevat.

Terzake ontwikkelde het Europees Hof verschillende criteria om na te gaan of er sprake is van schending van artikel 3 EVRM ingeval van verwijdering van een zieke vreemdeling.

Het eerste criterium betreft de ernst van de ziekte, het tweede criterium betreft de beschikbaarheid van medische en sociale hulpverlening in de Staat van bestemming.

Het Europees Hof besloot in bovenvermelde zaak dat het verwijderen van een ernstig zieke vreemdeling naar een Staat waar hij geen medische en sociale hulpverlening zal kunnen krijgen, in strijd is met artikel 3 EVRM.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is bovendien een grondig en serieus onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoekers heeft genomen zonder, zelfs op bijkomstige wijze, een onderzoek te voeren naar de risico's

op schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer, ondanks het feit dat deze risico's uitgebreid uitgewerkt werden in de aanvraag 9ter, waarin t t op heden geen beslissing werd genomen.

Verwerende partij was echter op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen op de hoogte van de moeilijke situatie van verzoekers, in het bijzonder de slechte medische toestand van verzoekster en haar minderjarige zoon, maar hier werd geen enkele aandacht aan besteed.

Zodoende schendt de bestreden beslissingen de motiveringsplicht en artikel 3 EVRM.

Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet volgens hetwelk de Minister bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet is een zeer duidelijke bepaling die de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16 december 2008 (de Terugkeerrichtlijn).

Los van de schending van artikel 3 EVRM en de motiveringsplicht dient dus in casu te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien de Minister bij het nemen van de verwijderingsbeslissingen, geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

2. Wat het hoger belang van het minderjarige kind van verzoekers betreft:

Artikel 22bis Grondwet luidt als volgt:

"[...]."

Artikel 22bis Grondwet vormt de omzetting van o.a. artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dat duidelijk stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

De rechtspraak stelt dat deze bepaling directe werking heeft.

In casu bevatten de bestreden beslissingen geen enkele overweging betreffende het hoger belang van het kind van verzoekers, die bovendien mede het voorwerp uitmaakt van de ingediende aanvraag 9ter aangezien hij ernstige medische problemen heeft.

Zodoende zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikel 22bis Grondwet en artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag.

Bovendien stelt artikel 74/13 Vreemdelingenwet ook dat de Minister, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, rekening moet houden met het hoger belang van de kinderen.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met het hoger belang van het kind van verzoekers, hetgeen in strijd is met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 22bis Grondwet.

3. Wat artikel 8 EVRM betreft:

Bovendien vormen de bestreden beslissingen een schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoekers verblijven in België sinds 2009.

L. [...] was toen nog minderjarig en 16 jaar oud.

Zij hebben sinds 2009, gezien de lange duur van hun verblijf, het centrum van hun belangen en privé-leven in België en niet langer in Armenië.

L. [...] gaat hier naar school sinds 2009 en beheersen perfect de Nederlandse taal.

Ze heeft een uitgebreide vriendenkring en ze doet het goed op school.

Zij verzorgt grotendeels de contacten met de artsen, aangezien ze zo goed Nederlands spreekt.

Deze elementen en nog andere betreffende de integratie en het bestaan van de kern van hun privé-leven in België waren ter kennis gebracht van verwerende partij door middel van de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen die door de vorige raadsheer was ingediend bij aangetekende brief dd.12.07.2012.

De bestreden beslissingen rept hier echter met geen woord over hoewel het duidelijk is dat de verwijdering een inmenging vormt in het privé-leven van verzoekers.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zou verwerende partij nochtans moeten nagaan wat de gevolgen zijn van de inmenging in het privé-leven van verzoekers en of deze inmenging proportioneel is.

Zo stelt de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

"Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten.

Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen. Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijk het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération : [...].

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation — prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration - pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Vrije vertaling :

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- > de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;*
- > het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;*
- > de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;*
- > ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.*

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land a/s deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vastte stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

In casu werd echter absoluut niets onderzocht door verwerende partij.

Dit vormt eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit nu de tegenpartij als openbare dienst, bij het nemen van een beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen en hiermee moet rekening houden.

De bestreden beslissingen dienen op grond hiervan te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van verzoekers:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980 dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven verrat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissingen.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen grondslag missen.

Verzoekers beweren dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekers, noch met hun gezondheidstoestand, waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris op de hoogte was gezien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 23.01.2013 die nog hangende zou zijn.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 7, 1° (ten aanzien van mevr. L. Z. [...]) en 2° (ten aanzien van dhr. A. Z. [...] en mevr. A.M. [...]) + kind A. Z. [...]) van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat voorts gelden dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) artikel 7 van de wet van 15 december 1980 heeft gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten "

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

De verwerende partij merkt op dat verzoekers het determinerend motief van de bestreden beslissingen niet betwisten, met name dat zij zich in het Rijk bevinden zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dan wel dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Derhalve moest de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers afgeven.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de verwerende partij in antwoord op verzoekers hun concrete kritiek partij vooreerst opmerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag dd. 23.01.2013 van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 29.01.2013. zodoende dat verzoekers geenszins dienstig kunnen voorhouden als zou er nog een aanvraag hangende zijn.

Waar verzoekers hun kritiek er verder uit lijkt de bestaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing ook diende te motiveren omtrent het familie- en gezinsleven of de gezondheidstoestand van verzoekers, laat de verwerende partij gelden dat dergelijke kritiek feitelijke en juridische grondslag mist.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat, in tegenstelling tot wat verzoekers kennelijk schijnen aan te nemen, geen dergelijke motiveringsplicht.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de bestreden bevelen op onwettige wijze tot stand zouden zijn gekomen.

Zie in die zin:

"[...]3

(R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rw-cce.be. onderlijning toegevoegd)

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht de bestreden beslissingen heeft genomen.

In zo verre verzoekers verwijzen naar een beschikking van "de Kamer van Inbeschuldigingstelling" dd. 09.03.2012, laat de verwerende partij gelden dat een dergelijke verwijzing niet dienstig kan worden aangenomen.

Verzoekers hun beschouwingen falen in feite en in rechte.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

En:

"Tevens maakt verzoekende partij in de uiteenzetting van haar middel gewag van een schending van artikel 3 IVRK en artikel 8 EVRM.

In de mate dat verzoekers in een eerste onderdeel van hun tweede middel andermaal voorhouden dat de bestreden beslissingen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schenden, verwijst verwerende partij integraal naar haar uiteenzetting onder het eerste middel die alhier niet nodeloos zal worden herhaald. Terwijl voorts verzoekers hun verwijzing in het eerste middel naar artikel 3 EVRM niet kan worden aangenomen.

Dienaangaand merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissingen verzoekers geenszins verplichten terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inihoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, ennr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voren brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers maken de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Verder houden in een tweede onderdeel van hun kritiek voor dat de bestreden beslissingen geen enkele overweging bevatten in verband met het 'hogere belang van het kind', en menen zij dat er sprake is van een schending van artikel 22bis Grondwet en artikel 3 IVKR.

Dienaangaande laat de verwerende partij verder gelden dat het Verdrag dd. 20.11.1989 inzake de Rechten van het Kind geen directe werking heeft en dat verzoekers zich er derhalve niet met gunstig gevolg kunnen op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 IVKR, dient te worden opgemerkt dat door de Raad van State in zijn arrest dd. 30.03.2005 onder meer werd geoordeeld dat het artikel 3 Kinderrechtenverdrag, "geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat zij rechtstreekse werking zouden hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde" (Raad van State nr. 142.729, 30 maart 2005).

Terwijl ook het artikel 22bis van de Grondwet geen directe werking heeft zodat verzoeker er zich evenmin rechtstreeks op kunnen beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) (R.v.V. nr. 105059 dd. 14-06-2013)

"Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking waardoor verzoekers er zich niet rechtstreeks kunnen op beroepen. (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13). " (R.v.V. nr. 100 251 van 29 maart 2013)

"Ook het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in een noot in het verzoekschrift, heeft trouwens geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13). " (R.v.V. nr. 96 553 van 4 februari 2013)

Verweerder verwijst hieromtrent naar zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"5.4. Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift; heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan inroepen.

3.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen

noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206)." (RvV nr. 101.868 dd. 26.04.2013)

Tot slot voeren verzoekers in een derde onderdeel van hun kritiek een schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoekers houden voor dat de bestreden beslissingen geen woord reppen omtrent de inmenging hun het privé-leven.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekers ernstig kunnen voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RW, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

" [...]" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

De verwerende partij laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd geheel terecht vastgesteld dat verzoekers zich in het Rijk bevinden zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dan wel dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoekers betwisten deze vaststellingen ook niet in hun inleidend verzoekschrift.

Terwijl artikel 8 van de Vreemdelingenwet slechts het volgende stipuleert: "Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast".

Het loutere feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens een mogelijke schending van artikel 8 EVRM volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

" [...]"

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissingen is geschonden op voldoende nauwkeurige wijze dient aan te tonen opdat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou worden gemaakt.

"4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Verzoekers slagen er geenszins in aannemelijk te maken dat hij in België een beschermenswaardig privéleven zou onderhouden. De loutere vermelding dat verzoekers sedert 2009 in België verblijven, dat zij gezien de lange duur van hun verblijf het centrum van hun belangen alhier zouden hebben, dat mevr. L. Z. [...] hier naar school gaat en een uitgebreide vriendenkring heeft, kan uiteraard niet volstaan.

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.V.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15februari 2005, nr. 140.615). "

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; Rv.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; Rv.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van artikel 8 EVRM kan dus geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat in casu in elk geval geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers hebben verzoekers voor de eerste keer om toelating verzocht en betreffen de bestreden beslissingen geen weigering van een voortgezet verblijf.

"[...] (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden na2e2aan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu tonen verzoekers niet aan dat zij het voorgehouden familieleven niet elders kunnen leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoekers hun aanvraag heeft inderdaad enkel tot gevolg dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook op generlei wijze, zelfs niet met een begin van bewijs, aannemelijk gemaakt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig

en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoekers moest worden afgegeven.

Terwijl de motieven weergegeven in de bestreden beslissingen volstaan om de in casu bestreden beslissingen te ondersteunen.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3.1. Onderzoek gevoerd naar de eerste bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij en de minderjarige zoon van de eerste en tweede verzoekende partij.

3.1.3.1.1. Verzoekers betogen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met hun gezondheidstoestand, terwijl die de verwerende partij bekend was.

3.1.3.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die *in casu* van toepassing zijn aangezien de eerste bestreden beslissing een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

3.1.3.1.3. De verwerende partij voert weliswaar terecht aan dat ze alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissingen te nemen de gezondheidstoestand van verzoekers in aanmerking genomen heeft. Zij heeft namelijk voorafgaandelijk de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 januari 2013 in hoofde van de eerste en tweede verzoekende partij en hun minderjarige zoon behandeld. Deze aanvraag werd op 29 januari 2013 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, daar het standaard medisch attest niet beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in paragraaf 1, vierde lid van voormeld artikel. Daarenboven werd de voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 3 september 2012 onontvankelijk verklaard en bij deze aanvraag staat het niet ter discussie dat een door de verwerende partij in het raam van de beoordeling van deze machtigingsaanvraag aangestelde ambtenaar-geneesheer concludeerde dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij geen belemmering vormde voor de terugkeer naar haar land van herkomst.

Echter, in hoofde van de minderjarige zoon van verzoekers is nooit een onderzoek gevoerd naar zijn gezondheidstoestand voor het nemen van de bestreden beslissing, alhoewel er voor het nemen van de

bestreden beslissing in het administratief dossier medische attesten met betrekking tot diens gezondheidstoestand beschikbaar waren.

De voorwaarden van artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het medisch getuigschrift dat gebruikt wordt voor een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet ouder dan drie maanden voorafgaand aan het indienen van de aanvraag mag zijn, is niet van toepassing in het kader van de beoordeling zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. *In casu* had de gezondheidstoestand van de minderjarige zoon van verzoekers beoordeeld dienen te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat dergelijk onderzoek *in casu* gebeurd is.

Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de eerste bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, *in casu* de gezondheidstoestand van de minderjarige zoon, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld.

3.1.3.2. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de derde bestreden beslissing genomen in hoofde van de derde verzoekende partij.

3.1.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naast zich heeft neergelegd. De verwerende partij heeft immers alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissingen te nemen de gezondheidstoestand van verzoekers in aanmerking genomen. Zij heeft namelijk voorafgaandelijk de aanvraag om machtiging tot verblijf behandeld. Deze aanvraag werd op 29 januari 2013 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, daar het standaard medisch attest niet beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in paragraaf 1, vierde lid van voormeld artikel. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit blijkt dat deze conclusie niet meer van toepassing is. De verwerende partij heeft, alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zich ervan vergewist dat de gezondheidstoestand van verzoekers geen hinderpaal vormde om effectief het Belgisch grondgebied te kunnen verlaten. *In casu* wordt er nu niet aangetoond dat hierbij enig dienstig gegeven over het hoofd werd gezien. Voorts werd op 29 april 2013 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. In deze beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM gesteld: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het gehele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft blijkt uit de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf dat

er geen bewijzen worden bijgebracht dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling is ingeschreven.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan. Zij kunnen dan ook niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van voormelde richtlijn.

De Raad wijst er tevens op dat verzoekers lijken voorbij te gaan aan het gegeven dat de verwerende partij alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissing te nemen eerst de door verzoekers ingediende aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd heeft behandeld en dus geen terugkeerbesluit heeft uitgevaardigd op een ogenblik dat er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in behandeling was.

In hun verzoekschrift blijven verzoekers een zeer theoretisch betoog houden, maar maken zij niet aannemelijk dat er in hoofde van de tweede en derde verzoekende partij met bepaalde elementen uit artikel 74/13 geen rekening werd gehouden nu uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voormelde beslissing genomen heeft nadat de vorige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* en 9*ter* van de Vreemdelingenwet verworpen waren.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de derde bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de derde bestreden beslissing blijkt niet.

3.1.3.2.2. De derde verzoekende partij kan niet meer dienstig de schending aanvoeren van artikel 3 van het IVRK en van artikel 22*bis* van de Grondwet, daar zij meerderjarig zijn en buiten het toepassingsgebied van de desbetreffende artikelen valt.

3.1.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat de derde verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Armenië zal worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hierbij moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet afdoende blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Voor het overige voert de derde verzoekende partij geen andere argumenten met betrekking tot 3 van het EVRM aan.

3.1.3.2.4. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd, dat de derde verzoekende partij vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is en kennis van de landstalen heeft waardoor ze de contacten met de dokter onderhoudt. Deze elementen geeft derde verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Voorts toont de derde verzoekende partij niet aan de hand van concrete gegevens dat de door haar opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

In het verzoekschrift wordt er weliswaar verwezen naar verklaringen van de Raad van Europa waaruit verzoekers menen te kunnen afleiden dat sociale contacten kunnen vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM, doch zij lichten nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale, zakelijke of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, zouden hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Zij betrekken de aangehaalde verklaringen immers op geen enkele wijze op hun persoonlijke situatie en staven dit ook niet met een begin van bewijs. De loutere verwijzing naar deze verklaringen van de Raad van Europa is derhalve niet dienstig.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Indien de derde verzoekende partij het nodig acht, kan ze op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek op basis van de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak indienen bij de verwerende partij om de termijn die toegekend werd om het grondgebied te verlaten te verlengen.

De middelen zijn met betrekking tot de derde bestreden beslissing ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring

verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan M.A. en haar minderjarige zoon Z.A., wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS